

Megjelenik minden két hétben.

Szerkesztőség: Belközép-u. 4.

ÉLCLAP.

Előfizetési ár: negyedévre 1 korona.

Kiadóhivatal: Schwarcz főteri hírlapirodájában.

A két Fránczi.

*Kossuth Fránczi azt izente:
Hogy van ugyan regementje,
Mégis eljö Kolozsvárra,
Ugron-párti vacsorára!*

*Benel Fránczi válaszolta:
Halassza el majd máskorra,
Hiszen úgysis Szigetvárótt
Ugron-pártot vacsorázott.*

A gyermekszobából.

*Jenőke: Édes mamuskám, miért mondjuk a
Miatyánkban, hogy add meg a mi mindennapi keny-
rünket?*

Mama: Azért lélekem, mert az Isten adja.

*Jenőke: Na akkor kérem, mondja meg neki,
hogy máskor ne legyen — olyan szalonnás a
kenyér!*

Egy keleti útas.

A kávéház egyik félreeső asztala mellett ültem. Egyszerre, amint fellekintettem, valami füresa alak közeledett felém lassú, vontatott léptekkel. Palást-féle köpönyeg borított alkatára, karjai keresztbe fonvák. Szemére húzott kalapja alól rejtelmesen villogtak ki kaján pupillái.

— A kelet . . . szólt mélabúsan, mikor közelm ért.

— A »Kelet« ezimű szabadkőmives lapot paranesolja-e? — felelém remegő ajkakkal, feledém ijedtemben, hogy nem vagyok kellner.

— Halkabban, szárazföldi patkány! sziszegé fogai közül. Óvatosság! észrevesznek a kalózok!

— A kalózóók? nyögém hideg veritékkel egyvelegest.

— Igen, mindenütt vannak! morgott és köpönyege alatt mindenfelé forgatta mutató ujját.

Aztán felsóhajtva folytatta:

— A kelet ezer csodáit bámulám. Kalandor vagyok. Beúztam három világrészből a legpompásabb helyeket. Igen, úgy nézzen rám, hogy én voltam a *ghizei piramidálison* és a *memphisi kupolán*; beúztam *Marokkót Alexandriától Kairóig!*

Hölgyek vonúltak el előttünk, s a folyton előttem álló és rejtelmességével engem teljesen

lenyűgöző idegen háromszor mélyen meghajtottta magát.

Bámúlva néztem rá.

— Ne csudálkozzék, szólt. Ezt már így szoktam meg az arabok között.

Mellém ült és fülemhez hajolt :

— Uram ! mondá enyhe hangon, nem lenne oly szives engem felvilágosítani, vajjon „Arab“ azt jelenti-é, hogy a *rab*, vagy pedig a négeket nevezik így ? — Mert a mi utazó társaságunknak nem volt alkalma ily tanulmányokra, senki sem tudott felvilágosítani.

— Mindakettőt ! szóltam felbátorodva. Ha az *arabust* bezárják, akkor ő : a *rab*, sőt *bús* is. Ha pedig a szerezsen arab hitre tér át, akkor arabnak hívják a szerezsent.

— No most már értem. Tehát az arab mindenféle. Igaz ! a török is arab ! — Török vagy görög ? — Nem is tudom megkülönböztetni hamarjában. Hisz csak két bötü különbség van, s mindakettő pogány !

— Hát a görög pogány ? kérdém elképpedve ?

— Hogyne ! Hisz tudhatja a történelemből ; *Néro* nevű miniszterelnökük is pogány volt !

Le voltam verve. Szégyeltem tudatlanságomat. — Hja ! akinek van pénze, hogy keleti útat tegyen, az szerez is ismereteket !

Az idegen pedig előhúzott zsebéből egy ócska párbajpisztolyt és agyával verni kezdte az asztalt.

— Rabszolga ! szólt a kellnerhez, *Subito un piccololettino!* és ravaszúl dudolá fülembe : elfogyott a pénzem a keleti úton, és most egy csapásra olasz tudományomat is csillogtatom, míg legapróbb piccolót is tudok rendelni, s így olcsóbban jövök ki !

Baljóslatulág kezdett játszani pisztolyával, akárcsak a bibliai Péter a Libanon tetején. . . .

Elhültem rémületemben.

— Látja kérem, vette ajkára a szót mogorván, a keleten pisztolylyal kell járni. — Elmondok egy esetet : Éppen Afrika partjai felé hajókáztunk. Már-már láttuk az egyiptomi nagy várost, Brindísit, mikor 17 nagy páncélos tört ránk. Behunytam szememeit, elsülöttem a fegy-

vert . . . s a koloszszálisok visszamenekültek a *Kandi-rozott* szigetre, hol, mint tudja, a Japán és Khina közti háboru dühöng !

Kétségbeesve ugrottam fel székemről. Rohantam a piac közepére s ott ökleimmel az egeket fenyegetve jajongtam :

— Miért is nem voltam én is a keleti úton ! Így most számár vagyok, az az ismeretlen pedig — *hogy kiművelte magát!!!*

Városházi idyll.

Albach úr komotizál,

Szvacsina politizál,

Salamon úr perorál,

Losonczy úr konspirál,

Szabó Gyula pityizál,

Esterházy kurizál,

Tarnai Mór prédikál,

Fekete Béla grasszál.

Együtt fujják e nótát :

„Meggzavazzuk a kvótát“.

Kivéve a Jánoskát!

Hombáriáda.

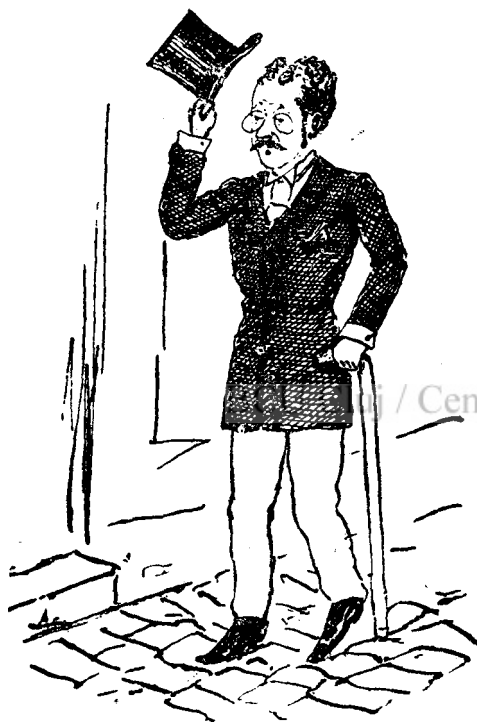
A héten lefolyt sajtóügyi tárgyaláson a kolosvári kis *Hombár*, a ki y-os deák, ugyan-csak megtisztelte a sajtót védenze védelmében, szólván eképen :

»Igaz ugyan tek. esküdtszék, hogy védenzem bugyillárist lopott, de méltóztassék figyelembe venni, hogy a lopást 8 évvel ezelőtt követte el és »*megsapkázták*« érte; már pedig ha valakit, akár a törvényszék, akár a népítélet valamely bűnért megbüntet, a büntetés kiállása után az *Cászínóképes* egyén lesz ; hogyne lehetne tehát felelős szerkesztője egy olyan lapnak, melynek én is munkatársa voltam« ?

Mint a verebek csiripelik, a kolozsvári »Itthon«, a sajtó emberei kvalifikációjának ily magasra emeléseért, tiszteleti tagjául fogja megválasztani a kis Hombárt és annak idején agitációt indít, hogy Korotnai dr. kiszabadulása után a Rotschild örökösök gyámjával választassék meg.

Salamoni bölcseségek.

— Élvezettel olvasgatom és nézegetem délutánoként a »*Le nu au salon*«-t, de azért a cirkuszba is eljárogatok esténként.

— Hiába! a magamfajta fiatal gyerek mégis jobban szereti — *a friss húst a konzervnél!*

— A múlt héten egy küldöttség járt nálam, köszönetet mondani azért, hogy öntözésre, husvét másodnapján, rózsavíz helyett beérhették az olcsó vízvezetékivel, lévén az megtévesztően hasonló homályosságú.

— C'est deja eredmény! — Ha így haladunk, legközelebb minden moslékgyár — *likvidálhat!*

— Mért nem nősülsz meg? — kérdi tőlem valaki a minap.

— Várok barátom — felelém — míg a házasságban *dámenvál* lesz. Akkor majd választok a *sok jelentkező közül!*

*

— Mért is nincs megint pályázat vízvezetékre! *Fognak már a jó szivaraim!* (Honi soit qui mal y pense!)

*

— Sacrée matin! Milyen ántikk női kart szedett össze ez a Megyeri!

— Pedig én szeretem — a *szép női karokat!*

*

— Hájdujudu? szólítám meg tegnapelőtt *Ozoraít* angol nyelven.

— Ne csufolkodjék velem! mordult rám otroubán. (Quel félreértés!)

Elázott.

A. Képzeld tegnap este tíz órakor, totaliter *el voltam ázva.*

B. Ugyan! Hát melyik korcsmában ittál?

A. Nem ittam én sehol, hanem — a *czirkuszban voltam.*

Regény a közútin.

Ama verőfényes tavaszi reggelek egyikén, melyek *Bretagne*-ban... vagy mit is mondok... a Külmonostor-utczában oly gyakoriak, mit sem sejtve és a megszokás hideg nyugalmaival indult el a *Kolozsvár* a gazdasági akadémia előtti végállomásról.

Ez a *Kolozsvár* nem — mint mondani lehetne — politikai és társadalmi napilap, hanem vegyes tartalmu gőzvasút volt, melyen egy 10 és 30 év közötti s a környék festői viseletébe öltözött hölgy, egy 30 és 60 év közötti korvettkapitány, a gépész s a kalauz foglaltak helyet. A kapitány ugyanis, ki ifjúságát vitorlával és gőzzel hajózta át, ez alkalommal csak gőzzel

s a fiemei »Sirocco« egy tavalyelőtti számával úfázott.

Mint a vasmacska a hullámzó tengerbe, úgy merült el a korvett kapitány az olvasásba, melyből csak jóval később bukkant ki, a mikor a gépész — de minek vágjunk az események elé?

Ithaka, a kalauz, egy görög menekült család gyermeke volt. Rövid pár év előtt még Rodos-tóban hallgatta a tenger mormolását, hol atyjának virágzó datolya-kereskedését az előkelő körök találkozó helyének tartották. A felkelés kitörésekor elhagyták hazájukat... Ám, a családból csak az ifjú Ithaka érkezett meg a kies Kárpátok közé.

A derék kalauz szüleit ugyanis időközben vándorzigányok rabolták el...

Ithaka most észrevette, hogy a fiatal hölgy a tárczájában keresgél és jegyet akar váltani. A görögök hagyományos előzékenységével nyult erre táskájába és azzal a nemes lelkesedéssel, mely egykoron Byron-t is elfogta, díjtalanul ajánlott fel a szép útas számára egy menetjegyet.

A szelid leányka, kit történetünk folyamán Fernandának fogunk nevezni, bájos zavarral mosolygott az udvarias ifjúra. A figyelmes szemlélő észre vehette, hogy a gépész szemében, ki az egész jelenetnek tanúja volt, vészljósló láng lobbant fel s a vonat fenyegető gyorsasággal kezdett haladni...

Amitől tartani lehetett, hirtelen bekövetkezett... Ithaka, a ki a datolya-kereskedésen kívül atyja szenvedélyes természetét is örökölte, gyorsan lehajlott s egy égő csókot nyomott a Fernanda ellenállhatatlanul dekolletált nyakára.

A következő pillanatban vad gúnykacszaj hangzott a gépész ajkairól s a vonat teljes gőzzel vágatott végig a Monostor-utczán.

— Imádkoztál-e, Fernanda? — kérdezte kétségbeesett elszántsággal a gépész.

A járókelők ez alatt megrettenve menekültek az őrülten rohanó vonat útjából, a rendőrök integettek, míg a korvett-kapitány, kibén a tenger alá temetett emlékek ébredtek fel, azon-

nal megértette a helyzetet és szilárd hangon osztotta utasításait:

— Le kell eresztetni a horgonyt!

— Előre, a szivattyukhoz!

— Le a vitorlákkal!

Majd elhatározott mozdulattal nyult zsebébe és elővonna revolverét, két perez alatt hat vészlővést tett.

Ithaka hiába kereste a mentő-csolnakot, Fernanda a kapitány karjai közé ájult és mindnyájan fellélegzettek, mikor a lokomotivból egyszerre kifogyott a gőz s a vonat a redut tájkán fáradni kezdett.

— Föld! Föld! — kiáltotta csillogó szemekkel a kapitány s a levegőbe dobta bolyhos Rinaldini-kalapját.

A gépész harsogó hangon szólt a megszeppent Ithakához:

— Hajlandó ön nőül venni a kisasszonyt?

— Nem — felelt egyszerűen a kérdezett.

— Ugy hát magam fogom a kisasszonynak visszaadni becsületét.

És úgy történt. A masiniszta nem sokára anyakönyv és oltár elé vezette a szöghaju Fernandát. Ithaka töredelmesen bocsánatot kért és erre a gépész őt fiának fogadta. A korvett kapitány pedig, mikor Fernanda férje karján elhagyta a templomot, e szavakat intézte a menyasszonyhoz:

— Nem kalózkodott önnek egy nagybátyja Korzikában?

— Sohasem! — válaszolt habozás nélkül Fernanda.

— Leányom! Leányom! — kiáltá álszakállát és parókáját eldobva a korvett kapitány s zokogva vonta szívére elveszettnek hitt gyermekét, kit egy hajótörés alkalmával szakítottak el tőle a zúgó habok.

E rövid, de meleg családi jelenet után az új pár különvonatra ült és nászútra indult a Külmagyar-utczába, hol a dohánygyár előtt tudvalevőleg hosdátí rózsák virágoznak...

A távozóhoz.

Isten veled! Ha már közelg a nyár,
Te útra kelsz mint költőzö madár.
S mi itt tartana, nincsen semmi gát, —
Művész hazája széles e világ . . .
Azt mondod: becsvágy ragad szüntelen,
Ám, én még is azt hiszem, édesem,
Ha egyszer tőled távol vagyok már:
Kitárt karod új szeretőre vár!

Műkedvelői előadás.

— A cirkusban. —

Mint halljuk, *Sidoli Cézár* igazgató átengedi a cirkuszt egy műkedvelői előadás számára. A program a következő pontokból fog állani:

1. Számos bedresszirozott szabatközműves előveze-
lése és dirigálása *Sándor József* által.
2. *Bánffy Dezső* báró (díszvendég és műlovar fellépte)
a magasabb iskola szerint lovagolja Kolozsvár *polgár-
mesterét*.
3. *Ballet*. Előadják: *Bénixámi* és *Ozorai*.
4. *Demosthénes a porondon*. Kifigurázza: *Szathmáry*
Elek.
5. *Ökölviadal*, *Sidoli Cézár* és *Megyeri Dezső* között.
A győztes a szamosfalvi nyári szezon nyeri el.
9. „*Tekints ide, tekints oda*“, magánjelenet, kacsesin-
tási és kaczerkodási bravour-fogásokkal; előadja: a kis
Olga.
7. *Az első kolozsvári jongleur* utólérhetetlen mutat-
ványai, *Salamon Anton* által. Lapdázik egyszerre szá-
mos női szívvel.
8. *Veszedelmes játék* a tűzzel. Bemutatja: gróf *Beth-
len Gábor*.

Tíz percznyi szünet,

mely alatt kéretik a közönség, meg nem tekinteni
közelről a szereplőket, nehogy elillanjon illuziója.

9. *Légtornászat* a trapezen: *Medgyesi Kakas*.
10. *Saltómortálék*. Egy képviselő választás reminisz-
cenziai. Előadja: ifj. *Szász Károly*.
11. „*Nem akar az ökörcsorda legelni*“; énekl: *cec*
Gyula, üveghangok alkalmazásával.
12. *Fűzértáncz*. Lejtik: egy *őszpolgár* (nem inas, ha-
nem már *mester*, *Máriczi* és három katonapék.

A hidegvér oka.

Tűz ütött ki a dohánygyárban. Rémműlve szá-
guldtak a tisztviselők az igazgatóhoz:

— *Direktor úr! direktor úr!* az Isten szerel-
méért! ég a gyár!!!

Az igazgató pedig nyugodtan maradt pamla-
gán, nagyokat sziva a szüzdohányból.

— De hát direktor úr! intézkedjék, segítsen!
— hörgé egy új, holtrarémműlt alantas.

Az igazgató pedig ekép szóla:

— Mit szüköltök, szógáim (még a régi aera
idejében történt)! — Miért remegtek? Talán a
szivarokért? Hát nem tudjátok hogy a mi szí-
varunk — *nem éghető anyag?*

A könyves boltban.

Felsőbb leány: Egy jó könyvet kérek.

Kereskedő: Milyent parancsol kisasszony?

Felsőbb leány: (*habozva*) Azt hiszem . . .
klasszikust.

Kereskedő: Szabad tudnom: miféle klasz-
szikust?

Felsőbb leány: Hát . . . hát . . . *piros köté-
sűt!*

Adjé párti!

— A szintársulat elutazása. — Saját tudósítónktól. —

Kolozsvár, május 1.

A szerkesztő úr meghagyása szerint vekker
órámm örültem fogott a nyekergésbe tegnap reg-
geli fél hat órakor.

Ijjetten szökeltem ki nyoszolyámból, s már
már megakartam interjuholni ósdi vekkeremet,
hogy mi az üzők lelte, mikor megvillant agyam-
ban az eset: *utazik a szintársulat*.

Langy vízben megfürösztetni testemet, felzif-
rálkodni, egy pár stamperli gügyit (a válás fáj-
dalmai ellen) benyakalni, a közúti piaczi állomá-
sáig loholni: *egy pillanat műve volt*. — A köz-
útít megvárni és *kiárvábolni* a stációra — *ez
már több volt egy pillanat művénel*.

Végre a célnál voltam, de az utazásba any-

nyira belefáradt a jó ájváj, hogy — *csapon csorgatták ki belőle az izzadtságot*

A perroura lebegtem. — Ott pöfögött a harmadik vágányon az *igazi vasút!* Még lochkomottif is volt eléje fogva!

Nyüzsgött a sok ember az állomáson. Komédiás és nem komédiás egyvelgest. Szálltam virágról virágra. Hol ennek, hol annak zoktam szót és rebegtem húcsut. — Ott volt a »Közvélemény«, »Mamzell nituss«, »Madám szán zsén«, »Ángó néni leánya«, »Nijóbé« és más fakadó bimbóhoz hasonló meg diluviális hölgy.

Kápolnai mint főkალაუზ léptetett az *eksztra czüg* mellett. Veséig ható *zordon* pillantásokat vetett a *teherkocsikra*, melyekben a színház gyönyörtüséges, szemkápráztató, vadonatúj díszletei, jelmezei voltak elpakkolva, és azokra a személykocsikra, melyek az *édes terhek* befogadására álltak készen . . .

Mi az? mi züg? mily nesz?

Állomásrengető üdvrivalgásban tört ki a trupp. Megérkezett a hön szeretett igazgató, aki soha fizetésből le nem húz! aki mindig finom.

Eközben egy vasúti alkalmazott valami réz ibriket kezdett verdesni bejülről. — Ripoteri orrom kiszáglasztta, hogy az a beszállást jelző harang! — Lett erre lótás futás. Mindenki a kocsik felé rohant.

Egyik wagon alján ez volt írva: *minden héten tizszer kenendő!* — Torkukra való tekintettel az énekencznők (áliász kegyencznők) szálltak abba. Egy másik kocsira meg ez volt füstve: *36 embernek*. Ide súlyára való tekintettel — *egyedül Ozorai* kellett volna hogy beszálljon, de mivel ő nem utazik, hát az elemőzsiát rakták beléje.

Nemisokára megteltek a kocsik. Az egyik ablakból *Olgicza és Éditke*, a »Két párja vesztett kis madár«, című dalt énekelve tekingetett ki.

Juliánna testes csokrot szorongatott és azt szemlélgette, szíva magába az illattal együtt az izenetet; »Helyettem, kis virág, tégy vallo mást«.

A bájos *Helénke* sírva riált; könnyei leperegve így fuldokoltak: *Sei klein, doch schön!*

Ferike mélabúsan jártatta tekintetét ama városba vissza, melyben az ő »*perlende Koloratur*«-ja annyi szívet megzsibongatott.

A deli *naturburs* így szónokolt: *Oh Kolozsvár hölgyei, nincs jó izlésetek!* — *Kososoj* (színésznyelven) a kontrabasszt fújta hozzá. Egyszerre gyorsan leugrottak a kocsiból, az étterembe rohantak, hogy onnan *garde des dames*-okkal, akarom mondani *liqueur*-ökkel felfegy-

verkezve érkezzenek vissza. Erre zsufolásig megtelt a fülke — *pártnerekkel*.

Pista bácsi *Kovács* Gyulával értekezett és így *brabancionált*: — »*Tartsd szemmel őt, mór, ha van szemed, mert rászed téged is mint engemet!*« — *Kovács* Gyula erre elővette és jól áttanúlmányozta nyári szerződését.

Igy folyt, ez míg harmadikat csöngettek. Már már indulni készült a masina, mikor *Goldstein Számi* és *Jágó*, batyukkal megterhelve szüköltek a vonat felé, nyomukban hordárok és kocsisok, a két bajtárs pedig »*Uff*«-ból citált: »*A nyakamat, a fejemet, mindenemet kérik!*«

A rákövetkező pillanatban már a kocsiba topantak (oda, ahol a papramorgó volt) a hordárok és kocsisok pedig elkeseredve álltak meg — mert már indult a vonat . . .

Fütty!!! szól a masina.

Ominozus hang erre a társaságra nézve!

Adjé párti!!!

Befejeztem tudósításomat, igen tisztelt szerk. úr. Azonban megtoldom még azzal, hogy tegnap nemcsak a gavallérok, hanem a szabók, szabónők, fizetőpinczerek és más ilyen *nemmecénások* is — *leítették magukat búbánatukban!* — Oda át Vásárhelyt, pedig ez a nóta járja: »*Gombház . . .*«

Alázatos tisztelettel

Követelője.

Autentikus hírek.

✕ **Nyugdíj-oltó-anyag.** Az Emke jeles és híressé vált főtitkára, tiszteletbeli alelnök és hivatali főnökére nemes hivatás vár. A szegény állami hivatalnokok, hogy valami ügyes furfanggal zsiros nyugdíjat biztosíthassanak maguknak, — *beakarják oltatni magukat élelmes véréből!*

✕ **Újajta központ.** Abból a tényből, hogy a posta palota tetején futnak össze a telefondrótok, a posta palotából telefon köz- vagy gőczpont lett. Mint hiteles helyről értesülünk, ugyan e logika szerint a pénzügyi palotából — *pletýkagőczpontot* fognak csinálni.

✕ **Krokodil szelidítő.** Híre járt, hogy a budapesti állatkert egyik krokodilusa megveszett. Azt is híresztelték, hogy az igazgatóság rögtön távíratozott *Deáky* Albert helyben levő

ügyvédért, hogy negédes lelkének szívzsibongató hatalmával beszédet intézzen a krokodilhoz. A legutóbbi telefonjelentés mindezt megerősíti és a következőkkel egészíti ki: *Deáky* Albert a megkeresésre rögvést válaszolt, hogy megy. A miut ez tudtára esett a fenevadnak, ijedtében visszanyerte józan állapotát és könyörgött, hogy ne hívják *Deákyt*. Az őt erről értesítő sürgönyre így válaszolt *Deáky*: »*Akar akárja, akar nem akárja a félfő fél, én megyek.*« A krokodil erre belépett a trappisták rendjébe, hogy vezekléssel háriítsa el magától azt a veszedelmet, — *hogy a Deáky Albert beszédét legyen kénytelen hallgatni.*

+ **Érdekes per** indult meg a kolozsvári járásbiróságánál. Egy úri asszony kártérítési pert indított meg egyik tisztelője ellen, a ki a husvétii locsolás alkalmával leöntözte *fehér* csipke pongyoláját, mely azonnal *korom* feketévé változott. A fiatal úr azt hozta fel mentségül, hogy ő — *tiszta vízvezetékii vizet* használt az öntözésnél. Ezzel szemben a károsított fél azzal plediroz, hogy a könynyelmű locsoló tudhatta volna, mikép a *vízvezetékii* víz vegyi tartamánál fogva, melyet sötét színe is elárul, — csak *ivásra* alkalmas.

⊖ **A török görög háború.** Hogy a »*Virgács*« eredeti tudósítása annál eredetibb legyen, — eredeti tudósításunkat eredeti állapotban közöljük:

Α πρισσα, ἀπριλ 30.

Οστ τοεροχ οστ γοεροεγοετ δεεγοενοουεζ οεροεκοεεε οεροεμοεε κοεεζτ.

A mi még nagyobb baj!

I-ső jogász: Barátom, én költözöm. Nem bírom tovább kitarítani, kovácműhely van a szobám mellett. Megsiketít a folytonos, nagy lárma!

II. jogász: Kiveszem én a lakásodat! Édeni lesz a mostani állapotomhoz képest!

I-ső jogász: Mi-i? Tán a pokol van a szobád mellett

II-ik jogász (szomorúan): Ha csak az lenne! — Képzeld barátom! Minden délután — *három asszony pletykázik!*

Egy eleven ördög.

*A zene szól; a színház telve
És fölpezsdül bennünk a vér,
Ha dalba kezd vígan mosolygva
A szép vicomte Lectorieres.*

*Miként Konti mester megírta,
Nagy selyma ám ő módfelett
S a kis vicomte jókedve nélkül
Bús volna ám ez operett.*

*Nem titkolom a gyöngeségem,
Itéljenek bár el Önök,
A mennyről szívösen lemondok,
Ha ilylenek az ördögök!*

Beszélő névsorok.

Kápolnay

Megye-**r-i**

K-a-ssai

Áldor-**j**-uliska

Janovi-**c-s**

L-á-nyi Edit

r-ózsahegyi

Fe-**k**-eté Rózsi

S-o-lti Helén

m-ezei

Kantai Ter-**é**-z

Ven-**d**-rei

Várad-**i**

Turchányi Olg-**a**

*

Sala-**M**-on

Tussa-**i**

Albac-**h**

N-a-gy Mór

sz-abó Gyula

F. **n**-agy Béla

De-**á**-k Pál

Pata-**k**-y.

OSZORAIÁDÁK.

— Azt mondják, hogy ha egy Sirius-golyót teszünk a lámpába, megtakarítjuk a petroleum negyed részét!

— Én négy golyót fogok a lámpába tenni s így megspórolom — az egész petroliumot!

*

— Mit tenne ön, kérdé tőlem nemrég egy tisztelőm, ha színházi igazgató volna?

— Egyszerű! Fordítnék egyet a dolgon és a női kart feleserelném az elsőrendű női tagokkal. Az igaz, hogy a karbéliék nem tudnak semmit, de néhányan az elsőrendűek közül igen jól tudnak úgy viselkedni ahogy — karbéliékhez sem illik!

Nyilatkozat.

B. Á. zsenge kritikus, kinek egyik színházi recenzió förmedvényéből tanulságos szemelvényeket közöltünk lapunk ápr. 17-iki számában, annak kifejtésére kért fel bennünket, hogy az inkriminált recenziót *nem is ő írta*, hanem úgy ollózta, puskázta ki »hirneves kritikusok műveiből«. Eltekintve azon dicséretes munkásság méltatásától, mely abból áll, hogy pávatollakat ragaszt magának a varjú, azt feleljük b. á. kritikus magzatnak, hogy: — »*Quod licet Jovi...*»

Kakas a földszinten.

— Veszedelmesnek tartom, hogy Hegedüs és Leövey együtt játszanak.

— Ugyan miért, kérdé *Durchgetrieben*?

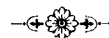
— Mért egymásra könnyen — *megorrolhatnak!*

*

— *Jászai Mari* utolsó fellépténél odaszólok *Durchgetriebenek*: Nos a *Szerémy Gizella* vagy a *Jászai Mari Niobé*-je tetszik-e önnek jobban?

— Hogy melyik *Niobe*? Ahol *ni, jobb e'!* — volt válasza.

Cs. m. a. k.!

Szerkesztői üzenetek.

Arczismerő. Abban önnek igaza lehet, hogy a házastársak idővel hasonlítanak egymáshoz, de abban már *Ta* mások vagyunk, hogy ez a fiakker kocsis és lova közt is beállhat!

Nyelvész. Helyes! Kétféle olasz nyelv van. Az egyik az, a melyiket beszélnek, a másik, a melyikkel beszélnek.

Tapasztalatlan. Ön *Szalámion* Totyó úrtól akarja megkérdezni, hogy miként kell szerelmet vallani. Ne tegye. *Szalámion* úr nem ért hozzá; ő nem, csak neki szoktak szerelmet vallani.

Czipőkoptató. Uraságod azt kérdi, hogy kinek a kedvéért köveztette ki a polgármester a Sétatér-utczát? Megmondjuk. A *Martczy* pékatonái kedvéért.

Poetáné. Kisasszony! Ön elragadott! már mint nem minket a versével, hanem közös és csontigsovány pe-gazusával a lehetetlenség ürjébe.

Egy bájos ismeretlen. „... *der Rest ist nichts.*“

L'ami des animaux. Az állatvédő egyesület a *Kő-málban* székel. A kőmáli szék- és igazgatósági hely fő-nőke a *Karl* oldalbordája, aki dicsekszik azzal, hogy nem magyar.

Nagyratörő. Rémségesen téved! — Azért, hogy ön bamba pofát vág, meggörnyedt háttal, lehorgasztott fejjel, kiflivé görbített karokkal csoszog, a bálókban pedig nem tánczol, hanem tátott szájjal, életuntan bámúl maga elé, még korántsem — *előkelő!*

Büntetőjogász. *Takács* Zoltán doktort az vitte a vesztélybe, hogy „férfiás“ volt a szerelmében. De kérem ne mondja meg senkinek!

Építész. Ön tanácsot kér, hogy milyen gerendákat használjon egy új vállalatánál? — Legjobb lesz ha olyanokat használ, mint a *cirkuszi ballerínák lábszárai.*

Költőnek. Ön így versel:

Tavasz van im! Erdő, mező,
Az össz-természet zöldel,
Tavasz szeretnék lenni én,
Hogy zöldelnék a földdel.

Ugy vesszük észre, hogy ön *zöldel*, bárha nem is teljesülhet az az óhaja, hogy *tavasz* legyen.

Felelős szerkesztő:

Vessző Tamás.